

1. ก. ฉันยึดถือหลักความยุติธรรม
ข. ฉันไม่ยึดถือหลักความยุติธรรมเสมอไป
2. ก. เมื่อเพื่อนให้ความเอื้อเฟื้อ ฉันรู้สึกว่าจะต้องตอบแทนบุญคุณเขาให้ได้
ข. เมื่อเพื่อนให้ความเอื้อเฟื้อ ฉันไม่รู้สึกว่าจะต้องตอบแทนบุญคุณเขา
3. ก. ฉันรู้สึกว่าฉันต้องพูดแต่ความจริงเสมอ
ข. ฉันไม่ได้พูดความจริงเสมอไป
4. ก. ไม่ว่าฉันจะพยายามสักเพียงใด ฉันก็ยังรู้สึกถูกทำร้ายจิตใจอยู่บ่อย ๆ
ข. ถ้าฉันสามารถปรับสภาพการณได้เหมาะสม ฉันหลีกเลี่ยงการถูกทำร้ายจิตใจได้
5. ก. ฉันรู้สึกว่าฉันต้องพยายามทำทุก ๆ สิ่งที่ยังลงมือทำให้สมบูรณ์แบบไว้ที่ดี
ข. ฉันไม่รู้สึกว่าฉันจะต้องพยายามทำทุก ๆ สิ่งที่ยังลงมือทำให้สมบูรณ์แบบไว้ที่ดี
6. ก. ฉันมักจะตัดสินใจด้วยตนเองในเหตุการณ์เฉพาะหน้า
ข. ฉันไม่ค่อยจะตัดสินใจด้วยตนเองในเหตุการณ์เฉพาะหน้า
7. ก. ฉันกลัวที่จะเป็นตัวของตัวเอง
ข. ฉันไม่กลัวที่จะเป็นตัวของตัวเอง
8. ก. ฉันรู้สึกเป็นพันธะผูกพัน เมื่อคนแปลกหน้าให้ความช่วยเหลือแก่ฉัน
ข. ฉันไม่รู้สึกเป็นพันธะผูกพัน เมื่อคนแปลกหน้าให้ความช่วยเหลือแก่ฉัน
9. ก. ฉันรู้สึกว่าฉันมีสิทธิจะคาดหวังให้ผู้อื่นทำสิ่งที่ฉันต้องการ
ข. ฉันไม่รู้สึกว่าฉันมีสิทธิจะคาดหวังให้ผู้อื่นทำสิ่งที่ฉันต้องการ
10. ก. ฉันใช้ชีวิตอยู่ด้วยค่านิยมที่สอดคล้องกับผู้อื่น
ข. ฉันใช้ชีวิตอยู่ด้วยค่านิยมที่ขึ้นอยู่กับความรู้สึกของตนเอง
11. ก. ฉันใส่ใจกับการปรับปรุงตนเองอยู่ตลอดเวลา
ข. ฉันไม่ได้ใส่ใจกับการปรับปรุงตนเองอยู่ตลอดเวลา
12. ก. ฉันรู้สึกผิดเมื่อฉันรู้สึกเห็นแก่ตัว
ข. ฉันไม่รู้สึกผิดเมื่อฉันรู้สึกเห็นแก่ตัว
13. ก. ฉันไม่รู้สึกว่าต้องปฏิเสธอารมณ์โกรธของฉัน
ข. อารมณ์โกรธเป็นสิ่งที่ฉันพยายามหลีกเลี่ยง

14. ก. สำหรับฉันแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ถ้าฉันมีความเชื่อถือในตนเอง
ข. ฉันมีข้อจำกัดตามธรรมชาติมากมาย แม้ว่าฉันจะ เชื่อถือในตนเอง
15. ก. ฉันนึกถึงผลประโยชน์ของผู้อื่นก่อนของตนเอง
ข. ฉันไม่ได้นึกถึงผลประโยชน์ของผู้อื่นก่อนของตนเอง
16. ก. บางครั้งฉันรู้สึกเกือเป็นเมื่อได้รับคำชมเชย
ข. ฉันไม่รู้สึกเกือเป็นเมื่อได้รับคำชมเชย
17. ก. ฉันเชื่อว่าการยอมรับผู้อื่นอย่างที่เขาเป็นอยู่เป็นสิ่งสำคัญ
ข. ฉันเชื่อว่าการเข้าใจผู้อื่นว่าทำไมเขาจึงเป็นเช่นนั้นเป็นสิ่งสำคัญ
18. ก. สิ่งทีฉันควรทำในวันนี้ ฉันสามารถผลิตไปทำในวันรุ่งขึ้นได้
ข. สิ่งทีฉันควรทำในวันนี้ ฉันไม่ผลิตไปทำในวันรุ่งขึ้น
19. ก. ฉันให้ผู้อื่นได้โดยไม่ต้องให้ เขาซาบซึ้งในสิ่งที่ฉันให้
ข. ฉันมีสิทธิคาดหวังให้ผู้อื่นซาบซึ้งใจในสิ่งที่ฉันให้
20. ก. คุณธรรมของฉันถูกกำหนดโดยสังคม
ข. คุณธรรมของฉันถูกกำหนดด้วยตัวฉัน
21. ก. ฉันทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่ผู้อื่นคาดหวัง
ข. ฉันรู้สึกสบายใจที่จะ ไม่ทำตามทีผู้อื่นคาดหวัง
22. ก. ฉันยอมรับจุดอ่อนของฉัน
ข. ฉันไม่ยอมรับจุดอ่อนของฉัน
23. ก. เพื่อการพัฒนาทางจิตใจและอารมณ์ ฉันจำเป็นต้องรู้ว่าทำไมฉันจึงกระทำได้ เช่น
ทุกวันนี้
ข. เพื่อการพัฒนาทางจิตใจและอารมณ์ ฉันไม่จำเป็นต้องรู้ว่าทำไมฉันจึงกระทำได้
เช่นทุกวันนี้
24. ก. บางครั้งฉันรู้สึกอารมณ์เสียเมื่อรู้สึกไม่สบาย
ข. ฉันไม่ค่อยอารมณ์เสียง่าย
25. ก. การทีผู้อื่นยอมรับในสิ่งที่ฉันทำ เป็นสิ่งที่จำเป็น
ข. การทีผู้อื่นยอมรับในสิ่งที่ฉันทำ เป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นเสมอไป

26. ก. ฉันกลัวการทำให้สิ่งที่ผิดพลาด
ข. ฉันไม่กลัวการทำให้สิ่งที่ผิดพลาด
27. ก. ฉันมั่นใจกับการตัดสินใจด้วยตนเองในเหตุการณ์เฉพาะหน้า
ข. ฉันไม่มั่นใจกับการตัดสินใจด้วยตนเองในเหตุการณ์เฉพาะหน้า
28. ก. ความรู้สึกที่ฉันมีค่า ขึ้นอยู่กับว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด
ข. ความรู้สึกที่ฉันมีค่า ไม่ขึ้นอยู่กับว่าฉันประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด
29. ก. ฉันกลัวความล้มเหลว
ข. ฉันไม่กลัวความล้มเหลว
30. ก. คุณธรรมของฉันส่วนใหญ่ถูกกำหนดด้วยความคิด อารมณ์และการตัดสินใจของผู้อื่น
ข. คุณธรรมของฉันส่วนใหญ่ไม่ถูกกำหนดด้วยความคิด อารมณ์และการตัดสินใจของผู้อื่น
31. ก. มันเป็นไปได้ที่ฉันจะใช้ชีวิตอย่างที่ฉันต้องการ
ข. มันเป็นไปได้ที่ฉันจะใช้ชีวิตอย่างที่ฉันต้องการ
32. ก. ฉันสามารถเผชิญและอยู่กับการเปลี่ยนแปลงขึ้น ๆ ลง ๆ ของชีวิตได้
ข. ฉันไม่สามารถเผชิญและอยู่กับการเปลี่ยนแปลงขึ้น ๆ ลง ๆ ของชีวิตได้
33. ก. ฉันเชื่อถือในการพูดจากความรู้สึกของฉันเมื่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น
ข. ฉันไม่เชื่อถือในการพูดจากความรู้สึกของฉันเมื่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น
34. ก. เด็กควรรู้ตัวว่าเขาไม่มีสิทธิ หรือสิทธิพิเศษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่
ข. มันไม่ใช่เรื่องสำคัญที่จะจับประเด็นเรื่องสิทธิ หรือสิทธิพิเศษ
35. ก. ในความสัมพันธ์กับผู้อื่น ฉันกล้าที่จะเสี่ยงแสดงความคิดเห็น
ข. ในความสัมพันธ์กับผู้อื่น ฉันหลีกเลี่ยงการเสี่ยงแสดงความคิดเห็น
36. ก. ฉันเชื่อว่า การแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นเรื่องตรงกันข้ามกับการให้ความ
สนใจผู้อื่น
ข. ฉันเชื่อว่า การแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวไม่ได้เป็น เรื่องตรงกันข้ามกับการให้
ความสนใจผู้อื่น
37. ก. ฉันพบว่า ฉันได้ปฏิเสธคุณธรรมที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาหลายประการ
ข. ฉันพบว่า ฉันไม่ได้ปฏิเสธคุณธรรมใด ๆ ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมา

38. ก. ฉันใช้ชีวิตตามความต้องการ ความชอบ ไม่ชอบและค่านิยมของฉันเอง
 ข. ฉันไม่ได้ใช้ชีวิตตามความต้องการ ความชอบ ไม่ชอบและค่านิยมของฉัน
39. ก. ฉันเชื่อว่า ฉันมีความสามารถเพียงพอกับสถานการณ์ต่าง ๆ
 ข. ฉันไม่เชื่อว่า ฉันมีความสามารถเพียงพอกับสถานการณ์ต่าง ๆ
40. ก. ฉันเชื่อว่า ฉันมีความสามารถโดยธรรมชาติที่จะเผชิญและอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตได้
 ข. ฉันไม่เชื่อว่า ฉันมีความสามารถโดยธรรมชาติที่จะเผชิญและอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตได้
41. ก. ฉันต้องอ้างเหตุผลมาสนับสนุนการกระทำซึ่งฉันทำไป เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง
 ข. ฉันไม่จำเป็นต้องอ้างเหตุผลมาสนับสนุนการกระทำซึ่งฉันทำไป เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง
42. ก. ฉันถูกรบกวนด้วยความกลัวว่าตัวเองจะมีข้อบกพร่อง
 ข. ฉันไม่ถูกรบกวนด้วยความกลัวว่าตัวเองจะมีข้อบกพร่อง
43. ก. ฉันเชื่อว่า มนุษย์นั้นโดยแก่นแท้แล้วเป็นคนดีและ เชื่อถือได้
 ข. ฉันเชื่อว่า มนุษย์นั้นโดยแก่นแท้แล้วเป็นคนเลวและ เชื่อถือไม่ได้
44. ก. ฉันใช้ชีวิตตามกฎเกณฑ์และมาตรฐานของสังคม
 ข. ฉันไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตตามกฎเกณฑ์และมาตรฐานของสังคม
45. ก. ฉันรู้สึกถูกผูกมัดอยู่กับหน้าที่และพันธะที่มีต่อผู้อื่น
 ข. ฉันไม่รู้สึกถูกผูกมัดอยู่กับหน้าที่และพันธะที่มีต่อผู้อื่น
46. ก. ฉันรู้สึกจำเป็นต้องหาเหตุผลมาสนับสนุนความรู้สึกของฉัน
 ข. ฉันรู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลมาสนับสนุนความรู้สึกของฉัน
47. ก. บางครั้งการเจ็บเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการแสดงความรู้สึกของฉัน
 ข. ฉันพบว่า เป็นการยากที่จะใช้ความเจ็บเพียงอย่างเดียวในการแสดงความรู้สึก
48. ก. บ่อยครั้งฉันรู้สึกว่าจำเป็นต้องพิสูจน์ความถูกต้องของการกระทำในอดีตของฉัน
 ข. ฉันไม่รู้สึกว่าจำเป็นต้องพิสูจน์ความถูกต้องของการกระทำในอดีตของฉัน

49. ก. ฉันชอบทุกคนที่ฉันรู้สึก
ข. ฉันไม่ได้ชอบทุกคนที่ฉันรู้สึก
50. ก. การวิพากษ์วิจารณ์มีผลกระทบกระเทือนต่อความรู้สึกเชื่อถือตนเองของฉัน
ข. การวิพากษ์วิจารณ์ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อความรู้สึกเชื่อถือตนเองของฉัน
51. ก. ฉันเชื่อว่า ความรู้ในสิ่งที่ถูกที่ควร ทำให้คนเราปฏิบัติตนได้ถูกต้อง
ข. ฉันไม่เชื่อว่า ความรู้ในสิ่งที่ถูกที่ควร ทำให้คนเราปฏิบัติตนได้ถูกต้อง
52. ก. ฉันไม่กลัวใครที่ฉันรัก
ข. ฉันรู้สึกว่า ฉันโกรธคนที่ฉันรักได้
53. ก. หน้าที่หลักของฉันคือการตระหนักรู้ถึงความต้องการของตนเอง
ข. หน้าที่หลักของฉันคือการตระหนักรู้ถึงความต้องการของผู้อื่น
54. ก. การแสดงออกเพื่อให้ผู้อื่นชื่นชมประทับใจเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
ข. การแสดงความเป็นตัวของตัวเองเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
55. ก. เพื่อความสบายใจ ฉันต้องทำให้ผู้อื่นพอใจอยู่เสมอ
ข. ฉันรู้สึกสบายใจได้โดยไม่ต้องทำให้ผู้อื่นพอใจอยู่เสมอ
56. ก. ฉันยอมเสี่ยงในความสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อที่จะพูดหรือกระทำในสิ่งที่ฉันเชื่อว่าเป็นความถูกต้อง
ข. ฉันไม่ยอมเสี่ยงในความสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อที่จะพูดหรือกระทำในสิ่งที่ฉันเชื่อว่าเป็นความถูกต้อง
57. ก. ฉันรู้สึกว่าฉันต้องรักษาคำมั่นสัญญาของฉัน
ข. ฉันไม่รู้สึกว่าฉันต้องรักษาคำมั่นสัญญาของฉันเสมอไป
58. ก. ฉันต้องหลีกเลี่ยงความทุกข์ ทรมานใจให้ได้ในทุก ๆ ทาง
ข. มันไม่จำเป็นสำหรับฉันที่จะต้องหลีกเลี่ยงความทุกข์ ทรมานใจ
59. ก. ฉันพยายามอยู่เสมอที่จะทำนายว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต
ข. ฉันไม่รู้สึกว่า จำเป็นเสมอไปที่ฉันจะต้องทำนายว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต
60. ก. การที่ผู้อื่นยอมรับความคิดเห็นของฉันเป็นสิ่งสำคัญ
ข. มันไม่จำเป็นที่ผู้อื่นต้องยอมรับความคิดเห็นของฉัน

61. ก. ฉันรู้สึกสบายใจที่จะแสดงออกเฉพาะความรู้สึกอบอุ่นเท่านั้นต่อเพื่อนของฉัน
 ข. ฉันรู้สึกสบายใจที่จะแสดงออกทั้งความรู้สึกอบอุ่นและความรู้สึกขุ่นเคืองต่อเพื่อนของฉัน
62. ก. มีหลายครั้งที่การแสดงความรู้สึกที่แท้จริง มีความสำคัญมากกว่าการประเมินสถานการณ์อย่างระมัดระวัง
 ข. มีน้อยครั้งที่การแสดงความรู้สึกที่แท้จริง มีความสำคัญมากกว่าการประเมินสถานการณ์อย่างระมัดระวัง
63. ก. ฉันยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์ เพราะเป็นโอกาสที่จะได้พัฒนาตนเอง
 ข. ฉันไม่ยินดีรับคำวิพากษ์วิจารณ์และไม่เห็นว่าจะเป็นโอกาสในการพัฒนาตนเอง
64. ก. ลักษณะภายนอกที่ปรากฏเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง
 ข. ลักษณะภายนอกที่ปรากฏนั้นไม่สำคัญเท่าใดนัก
65. ก. ฉันแทบจะไม่เคยซุบซิบนินทา
 ข. ฉันซุบซิบนินทาบ้างบางเวลา
66. ก. ฉันสบายใจที่จะเปิดเผยความบกพร่องของฉันต่อเพื่อน ๆ
 ข. ฉันไม่สบายใจที่จะเปิดเผยความบกพร่องของฉันต่อเพื่อน
67. ก. ฉันควรจะรับผิดชอบความรู้สึกของผู้อื่นอยู่เสมอ
 ข. มันไม่จำเป็นที่ฉันจะต้องรับผิดชอบต่อความรู้สึกของผู้อื่นเสมอไป
68. ก. ฉันรู้สึกสบายใจที่จะเป็นตัวของตัวเองและยอมรับผลที่ตามมา
 ข. ฉันไม่รู้สึกสบายใจที่จะเป็นตัวของตัวเองและยอมรับผลที่ตามมา
69. ก. ฉันได้รู้เกี่ยวกับความรู้สึกของฉันแล้วทั้งหมด
 ข. เมื่อเวลาผ่านไป ฉันยิ่งรู้มากขึ้นเกี่ยวกับความรู้สึกของฉัน
70. ก. ฉันลังเลใจที่จะเปิดเผยความบกพร่องต่อคนแปลกหน้า
 ข. ฉันไม่ลังเลใจที่จะเปิดเผยความบกพร่องต่อคนแปลกหน้า
71. ก. ฉันจะเติบโตต่อไปโดยการตั้งความหวังในระดับสูงตามที่สังคมยอมรับได้
 ข. ฉันจะเติบโตต่อไปอย่างดีที่สุดด้วยการเป็นตัวของตัวเอง

72. ก. ฉันยอมรับว่าภายในตัวฉันมีความไม่เสมอต้นเสมอปลายอยู่บ้าง
 ข. ฉันไม่สามารถยอมรับความไม่เสมอต้นเสมอปลายภายในตัวฉัน
73. ก. มนุษย์โดยธรรมชาติแล้วให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน
 ข. มนุษย์โดยธรรมชาติแล้วชอบขัดแย้งต่อต้านกัน
74. ก. ฉันไม่รังเกียจที่จะรู้สึกตลกกับเรื่องตลกกลามก
 ข. ฉันไม่ค่อยจะรู้สึกตลกกับเรื่องตลกกลามก
75. ก. ความสุขเป็นผลพลอยได้ของมนุษย์สัมพันธ์
 ข. ความสุขเป็นเป้าหมายโดยตรงของมนุษย์สัมพันธ์
76. ก. ฉันรู้สึกสบายใจที่จะแสดงออกเฉพาะความรู้สึกเป็นมิตรเท่านั้นต่อคนแปลกหน้า
 ข. ฉันรู้สึกสบายใจที่จะแสดงออกทั้งความรู้สึกเป็นมิตรและไม่เป็นมิตรต่อคนแปลกหน้า
77. ก. ฉันพยายามเป็นคนที่ปากกับใจตรงกัน แต่บางครั้งฉันทำไม่ได้
 ข. ฉันพยายามเป็นคนที่ปากกับใจตรงกันและฉันก็ทำได้
78. ก. การเห็นแก่ตัวเป็นเรื่องธรรมดา
 ข. การเห็นแก่ตัวเป็นเรื่องผิดธรรมดา
79. ก. ผู้ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสายสัมพันธ์ สามารถใช้การสังเกตของเขาประเมินสายสัมพันธ์ที่เบิกบานและเป็นสุขได้
 ข. ผู้ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสายสัมพันธ์ ไม่สามารถใช้การสังเกตของเขาประเมินสายสัมพันธ์ที่เบิกบานและเป็นสุขได้
80. ก. สำหรับฉัน งานและการเล่นเป็นเรื่องเดียวกัน
 ข. สำหรับฉัน งานและการเล่นเป็นเรื่องตรงกันข้าม
81. ก. คนสองคนจะไปด้วยกันได้ดีที่สุด ถ้าต่างฝ่ายต่างมุ่งเอาอกเอาใจอีกฝ่ายหนึ่ง
 ข. คนสองคนจะไปด้วยกันได้ดีที่สุด ถ้าต่างฝ่ายต่างรู้สึกสบายใจที่จะแสดงความเป็นตัวของตัวเอง
82. ก. ฉันมีความรู้สึกขุ่นเคืองต่อสิ่งที่ผ่านไปแล้ว
 ข. ฉันไม่มีความรู้สึกขุ่นเคืองต่อสิ่งที่ผ่านไปแล้ว

83. ก. ฉันชอบผู้ชายที่มี "ความเป็นชาย" และผู้หญิงที่มี "ความเป็นหญิง"
 ข. ฉันชอบผู้ชายและผู้หญิงซึ่งแสดง "ความเป็นชาย" พอ ๆ กับ "ความเป็นหญิง"
84. ก. ฉันพยายามทำอะไรสักอย่างหนึ่งทุกครั้งที่มีโอกาส เพื่อหลีกเลี่ยงความประหม่า
 ข. ฉันไม่พยายามอย่างจริงจังที่จะต้องหลีกเลี่ยงความประหม่าขวยเขิน
85. ก. ฉันตำหนิพ่อแม่อย่างมากมายว่าเป็นต้นเหตุแห่งความยุ่งยากทั้งหลายของฉัน
 ข. ฉันไม่ตำหนิพ่อแม่อย่างมากมายว่าเป็นต้นเหตุแห่งความยุ่งยากทั้งหลายของฉัน
86. ก. ฉันรู้สึกว่าคนเราควรจะทำอะไรที่สิ่งตั้งได้เฉพาะบางกาลเทศะที่เหมาะสมเท่านั้น
 ข. ฉันสามารถทำอะไรที่สิ่งตั้งได้เมื่ออยากจะทำ
87. ก. คนเราควรเสียใจต่อการกระทำผิดของตนเสมอ
 ข. คนเราไม่จำเป็นต้องเสียใจต่อการกระทำผิดของตนเองเสมอไป
88. ก. ฉันกังวลใจเกี่ยวกับอนาคต
 ข. ฉันไม่กังวลใจเกี่ยวกับอนาคต
89. ก. ความใจดีจะต้องเป็นสิ่งตรงข้ามกับความใจร้าย
 ข. ความใจดีไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งตรงข้ามกับความใจร้าย
90. ก. ฉันชอบเก็บเอาสิ่งที่ดี ๆ ไว้ใช้ในอนาคต
 ข. ฉันชอบใช้สิ่งดี ๆ ในปัจจุบัน
91. ก. คนเราควรควบคุมความโกรธของตนเองไว้เสมอ
 ข. คนเราควรแสดงความโกรธได้เมื่อรู้สึกโกรธ
92. ก. คนที่ปฏิบัติธรรมอย่างตั้งใจ บางครั้งก็ยังคงอยู่ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส
 ข. คนที่ปฏิบัติธรรมอย่างตั้งใจ ไม่หลงอยู่ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส
93. ก. ฉันสามารถแสดงความรู้สึกของฉัน แม้ว่าบางครั้งจะเกิดผลที่ไม่พึงปรารถนา
 ข. ฉันไม่สามารถแสดงความรู้สึกของฉัน ถ้ามันจะทำให้เกิดผลที่ไม่พึงปรารถนา
94. ก. ฉันมักจะรู้สึกละอายใจกับอารมณ์บางอย่างที่ผุดขึ้นมาในใจ
 ข. ฉันไม่รู้สึกละอายใจกับอารมณ์ต่าง ๆ ของฉัน

95. ก. ฉันเคยประสบกับความรู้สึกลึ้มบิคืออย่างคัมค้ำล็กซึ้ง
 ข. ฉันไม่เคยประสบกับความรู้สึกลึ้มบิคืออย่างคัมค้ำล็กซึ้ง
96. ก. ฉันเป็นคนเคร่งศาสนา
 ข. ฉันไม่เป็นคนเคร่งศาสนา
97. ก. ฉันไม่มีความรู้สึกผิดคิตค้ำงอยู่ไนใจ
 ข. ฉันมีความรู้สึกผิดคิตค้ำงอยู่ไนใจ
98. ก. ฉันมีปัญหาไนการผสมผสานความรู้สึกทางเพศ กับความรักเข้าเป็นอันหนึ่งอัน
 เดียวกัน
 ข. ฉันไม่มีปัญหาไนการผสมผสานความรู้สึกทางเพศ กับความรักเข้าเป็นอันหนึ่ง
 อันเดียวกัน
99. ก. ฉันชอบการไม่ต้องผูกพันกับลึ้งต่าง ๆ และความเป็นส่วนตัว
 ข. ฉันไม่ชอบการไม่ต้องผูกพันกับลึ้งต่าง ๆ และความเป็นส่วนตัว
100. ก. ฉันรู้สึกอุทิสตนให้แก่งานที่ฉันทำ
 ข. ฉันไม่รู้สึกอุทิสตนให้แก่งานที่ฉันทำ
101. ก. ฉันสามารถแสดงความรู้สึกรักใคร่ต่อผู้อื่นได้โดยไม่ค้ำนังว่าจะได้รับการรักตอบ
 หรือไม่
 ข. ฉันไม่สามารถแสดงความรู้สึกรักใคร่ต่อผู้อื่นได้นอกจากมันใจว่าจะได้รับการรัก
 ตอบ
102. ก. การค้ำเนินชีวิตอยู่เพื่ออนาคตล้าคัพพอ ๆ กับการมีชีวิตอยู่เพื่อปัจจุบัน
 ข. การค้ำเนินชีวิตอยู่เพื่อปัจจุบันเท่านั้นที่ล้าคัพ
103. ก. มันเป็นการคิตีที่เรากจะเป็นตัวของตัวเอง
 ข. มันเป็นการคิตีที่เรากจะเป็นที่นิยมชมชอบของผู้อื่น
104. ก. การคั้งความปรารภณาและจินตนาการอาจเป็นลึ้งไม่ดีก็ค้ำได้
 ข. การคั้งความปรารภณาและจินตนาการเป็นลึ้งที่คิตีเสมอ
105. ก. ฉันใช้เวลาล้าหรับการวางแผนชีวิตอนาคตมากกว่าการค้ำเนินชีวิตจริง
 ข. ฉันใช้เวลาล้าหรับการค้ำเนินชีวิตจริงมากกว่า

106. ก. มีคนรักฉันเพราะฉันได้ให้ความรักแก่เขา
ข. มีคนรักฉันเพราะฉันมีค่าสมควรได้รับความรัก
107. ก. เมื่อฉันรักตนเองอย่างแท้จริง ทุก ๆ คนจะรักฉัน
ข. เมื่อฉันรักตนเองอย่างแท้จริงแล้วก็จะมีคนที่ไม่รักฉัน
108. ก. ฉันยินยอมปล่อยให้คนอื่นควบคุมฉันได้
ข. ฉันยินยอมปล่อยให้คนอื่นควบคุมฉันได้ ถ้าฉันแน่ใจว่า เขาจะไม่ควบคุมฉันตลอดไป
109. ก. คนอื่นเป็นอย่างนั้นเอง แต่บางครั้งทำให้ฉันรำคาญ
ข. คนอื่นเป็นอย่างนั้นเองและไม่ทำให้ฉันรำคาญ
110. ก. ความหมายหลักของชีวิตฉันก็คือการมีชีวิตอยู่เพื่ออนาคต
ข. การมีชีวิตอยู่เพื่ออนาคตซึ่งเกี่ยวข้องกับมีชีวิตอยู่เพื่อปัจจุบันเท่านั้น ที่ทำให้ชีวิตฉันมีความหมาย
111. ก. ฉันปฏิบัติตามคำกล่าวที่ว่า "อย่าเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์" อย่างเคร่งครัด
ข. ฉันไม่รู้ลึกผูกพันต่อการปฏิบัติตามคำกล่าวที่ว่า "อย่าเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์" อย่างเคร่งครัด
112. ก. สิ่งที่ฉันเคยเป็นในอดีตเป็นตัวกำหนดว่า ฉันจะเป็นคนแบบใดต่อไป
ข. สิ่งที่ฉันเคยเป็นในอดีตไม่ได้เป็นตัวกำหนดว่า ฉันจะเป็นคนแบบใดต่อไป
113. ก. การใช้ชีวิตอยู่ในปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉัน
ข. การใช้ชีวิตอยู่ในปัจจุบันเป็นสิ่ง ไม่สำคัญสำหรับฉัน
114. ก. ฉันเคยมีความรู้สึกว่า ชีวิตสมบูรณ์ดีเลิศ
ข. ฉันไม่เคยมีความรู้สึกว่า ชีวิตสมบูรณ์ดีเลิศ
115. ก. ความชั่ว เกิดจากความหงุดหงิดในการพยายามเป็นคนดี
ข. ความชั่ว เป็นแก่นแท้ของธรรมชาติมนุษย์ที่ต่อต้านกับความดี
116. ก. คนเราสามารถเปลี่ยนแปลงลักษณะบุคลิกภาพเฉพาะของตนได้
ข. คนเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงลักษณะบุคลิกภาพเฉพาะของตนได้
117. ก. ฉันกลัวที่จะแสดงความอ่อนโยนนุ่มนวล
ข. ฉันไม่กลัวที่จะแสดงความอ่อนโยนนุ่มนวล

118. ก. ฉันเป็นคนกล้าแสดงออกและหนักแน่น
 ข. ฉันไม่ใช่คนกล้าแสดงออกและหนักแน่น
119. ก. ผู้หญิงควรมีลักษณะเป็นผู้ตามและอ่อนน้อมต่อมตน
 ข. ผู้หญิงไม่ควรมีลักษณะเป็นผู้ตามและอ่อนน้อมต่อมตน
120. ก. ฉันมองตนเอง เช่นเดียวกับที่ผู้อื่นมองฉัน
 ข. ฉันไม่ได้มองตนเอง เช่นเดียวกับที่ผู้อื่นมองฉัน
121. ก. การนึกถึงศักยภาพสูงสุดของตนั้นเป็นสิ่งที่
 ข. การนึกถึงศักยภาพสูงสุดของตนั้นทำให้คนเราหลงตนเอง
122. ก. ผู้ชายควรเป็นคนกล้าแสดงออกและหนักแน่น
 ข. ผู้ชายไม่ควรเป็นคนกล้าแสดงออกและหนักแน่น
123. ก. ฉันกล้าเสี่ยงแสดงความเป็นตัวของตัวเอง
 ข. ฉันไม่กล้าเสี่ยงแสดงความเป็นตัวของตัวเอง
124. ก. ฉันรู้สึกตัวว่าต้องทำสิ่งที่สำคัญ ๆ อยู่ตลอดเวลา
 ข. ฉันไม่รู้สึกตัวว่าต้องทำสิ่งที่สำคัญ ๆ อยู่ตลอดเวลา
125. ก. ฉันรู้สึกขมขื่นจากความทรงจำ
 ข. ฉันไม่รู้สึกขมขื่นจากความทรงจำ
126. ก. ทั้งผู้ชายและผู้หญิงต้องมีทั้งความอ่อนน้อมและกล้าแสดงออก
 ข. ทั้งผู้ชายและผู้หญิงไม่ต้องมีทั้งความอ่อนน้อมและกล้าแสดงออก
127. ก. ฉันชอบมีส่วนร่วมอภิปรายอย่างจริงจังในเรื่องที่เข้มข้น
 ข. ฉันไม่ชอบมีส่วนร่วมอภิปรายอย่างจริงจังในเรื่องที่เข้มข้น
128. ก. ฉันเป็นคนพึ่งตนเองได้
 ข. ฉันเป็นคนพึ่งตนเองไม่ได้
129. ก. ฉันชอบแยกตัวจากคนอื่นมาอยู่คนเดียวเป็นเวลานาน ๆ
 ข. ฉันไม่ชอบแยกตัวจากคนอื่นมาอยู่คนเดียวเป็นเวลานาน ๆ
130. ก. ฉันเป็นคนที่ซื่อตรงเสมอ
 ข. บางครั้งฉันก็โกหกนิดหน่อย

131. ก. บางครั้งฉันรู้สึกโกรธมากจนกระทั่งอยากจะทำร้ายหรือทำลายผู้อื่น
 ข. ฉันไม่เคยรู้สึกโกรธมากจนกระทั่งอยากจะทำร้ายหรือทำลายผู้อื่น
132. ก. ฉันรู้สึกแน่ใจและมั่นใจในความสัมพันธ์กับผู้อื่น
 ข. ฉันรู้สึกไม่แน่ใจและไม่ค่อยมั่นใจในความสัมพันธ์กับผู้อื่น
133. ก. ฉันชอบแยกตัวจากผู้อื่นบ้างบางครั้ง
 ข. ฉันไม่ชอบแยกตัวจากผู้อื่นแม้เพียงบางครั้ง
134. ก. ฉันสามารถยอมรับความผิดพลาดของฉัน
 ข. ฉันไม่สามารถยอมรับความผิดพลาดของฉัน
135. ก. ฉันพบบางคนที่ไม่สนใจและไม่สนใจ
 ข. ฉันไม่พบว่าใครที่ไม่สนใจและไม่สนใจเลย
136. ก. ฉันเสียใจต่ออดีตที่ผ่านมาของฉัน
 ข. ฉันไม่เสียใจต่ออดีตที่ผ่านมาของฉัน
137. ก. การเป็นตัวของตัวเองของฉันเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น
 ข. การเป็นตัวของตัวเองของฉันเพียงอย่างเดียวไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น
138. ก. ฉันเคยมีช่วงเวลาที่ยากลำบากซึ่งและประสบกับความเปลี่ยนแปลงที่ดีที่สุด
 ข. ฉันไม่เคยมีช่วงเวลาแห่งความรู้สึกเป็นสุขมากจนถึงขั้นรู้สึกว่ากำลังประสบกับความเปลี่ยนแปลงที่ดีที่สุด
139. ก. คนเรามีสัญชาตญาณใหม่เอี่ยมในทางชั่วร้าย
 ข. คนเราไม่มีสัญชาตญาณใหม่เอี่ยมในทางชั่วร้าย
140. ก. สำหรับฉัน อนาคตโดยทั่วไปดูเหมือนว่าเต็มไปด้วยความหวัง
 ข. สำหรับฉัน อนาคตดูเหมือนไม่มีความหวังเลย
141. ก. คนเรานั้นเป็นทั้งดีและชั่ว
 ข. คนเรานั้นไม่เป็นทั้งดีและชั่ว
142. ก. อดีตของฉันเป็นบันไดสำหรับอนาคต
 ข. อดีตของฉันเป็นอุปสรรคสำหรับอนาคต

143. ก. "การฆ่าเวลา" เป็นปัญหาสำหรับฉัน
ข. "การฆ่าเวลา" ไม่เป็นปัญหาสำหรับฉัน
144. ก. สำหรับฉัน อดีต ปัจจุบันและอนาคต เป็นสิ่งที่ต่อเนื่องกันอย่างมีความหมาย
ข. สำหรับฉัน ปัจจุบัน เป็นสิ่งที่แยกออกจากอดีตและอนาคต โดยเด็ดขาด
145. ก. ความหวังสำหรับอนาคตของฉันขึ้นอยู่กับว่ามีเพื่อน
ข. ความหวังสำหรับอนาคตของฉันไม่ขึ้นอยู่กับว่ามีเพื่อน
146. ก. ฉันสามารถขอคนทั่วไปได้โดยไม่ต้องขอมรับเขา
ข. ฉันไม่สามารถขอคนทั่วไปได้โดยปราศจากการขอมรับเขา
147. ก. คนเราเป็นคนดีอยู่แล้วโดยพื้นฐาน
ข. โดยพื้นฐานแล้วคนเราไม่ได้เป็นคนดี
148. ก. ความซื่อสัตย์เป็นวิถีทางที่ดีที่สุดเสมอ
ข. มีบางเวลาที่ความซื่อสัตย์ไม่ได้เป็นวิถีทางที่ดีที่สุด
149. ก. ฉันรู้สึกสบายใจต่อการกระทำที่ไม่สมบูรณ์
ข. ฉันรู้สึกไม่สบายใจต่อการกระทำใด ๆ ที่ไม่สมบูรณ์
150. ก. ฉันสามารถเอาชนะอุปสรรคใด ๆ ได้ ตราบใดที่ฉันเชื่อในตนเอง
ข. ฉันไม่สามารถเอาชนะอุปสรรคใด ๆ ได้ ถึงแม้ว่าฉันเชื่อในตนเอง
-